

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 104/07-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. I. C., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. I. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2006 doručená sťažnosť PhDr. I. C., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Návrhom podaným na Okresnom súde Bratislava I dňa 2. decembra 2003 sa sťažovateľ domáha ochrany svojich práv na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Konanie je vedené pod sp. zn. 8 Ct/13/2003.

Predmetom sporu sú dva články uverejnené v denníku (...), obsahujúce o navrhovateľovi viaceré nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje difamujúceho charakteru, ktoré v značnej miere znižujú dôstojnosť a vážnosť navrhovateľa, a sú objektívne spôsobilé ohroziť jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. (...)

Oba články boli (a stále sú) zároveň zverejnené v elektronickej podobe na internetových stránkach (...).

(...) navrhovateľ v návrhu na začatie konania zároveň požiadal súd, aby v zmysle § 76 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku prikázal odporcovi v prvom rade (...) vymazať v návrhu špecifikované nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje difamujúceho charakteru, obsiahnuté v predmetných článkoch, z internetových stránok a ďalej ich nezverejňovať, a tým zamedziť, aby nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje difamujúceho charakteru boli až do vynesenia právoplatného rozhodnutia vo veci samej naďalej 24 hodín denne prístupné verejnosti na celom svete.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 10. decembra 2003 návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. (...)

Proti uzneseniu okresného súdu podal navrhovateľ v zákonom ustanovenej lehote odvolanie (...).

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením sp. zn. 3 Co 10/04-174 z 24. septembra 2004 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. (...)

Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 8 Ct 13/03 z 20. apríla 2005 (...) vyzval navrhovateľa, aby (...) odstránil vady návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, konkrétne, aby „odôvodnil nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy“.

Listom z 9. mája 2005 právny zástupca navrhovateľa zaslal Okresnému súdu

Bratislava I vyjadrenie k výzve na odstránenie vád návrhu z 20. apríla 2005 a výzvu na odstránenie prietáhov v konaní. (...)

Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 8 Ct 13/2003-194 z 31. mája 2005 nariadil vo vyššie uvedenej právnej veci na návrh navrhovateľa predbežné opatrenie (...).

Dňa 22. júna 2005 podal odporca v prvom rade proti uzneseniu okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia odvolanie (...).

Listom z 21. júla 2005 podal právny zástupca navrhovateľa vyjadrenie k odvolaniu odporcu v prvom rade proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia.

Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006 na základe odvolania podaného odporcom (...) zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. (...)

Pokiaľ ide o uznesenie Krajského súdu v Bratislave (...), ktorým zmenil uznesenie okresného súdu (...), sťažovateľ považuje toto uznesenie za arbitrárne, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, a ktoré má zároveň za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. (...)

Okresný súd Bratislava I v uznesení o nariadení predbežného opatrenia, vychádzajúc z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave, ktorým krajský súd zrušil uznesenie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, odôvodnil potrebu nariadenia predbežného opatrenia skutočnosťou, že nebezpečenstvo hrozacej ujmy navrhovateľa je bezprostredné a konkrétne, keďže údaje o sťažovateľovi sú permanentne prístupné širokej verejnosti na internete. Podľa názoru okresného súdu má pri kolízii práva na ochranu osobnosti a práva na informácie prednosť právo na ochranu osobnosti.

Krajský súd v Bratislave, aj napriek skutočnosti, že o odvolaní odporcu v prvom rade rozhodol rovnaký senát ako predtým o odvolaní sťažovateľa, sa v rozpore so svojimi právnymi závermi uvedenými v predchádzajúcom rozhodnutí s vyššie uvedeným odôvodnením okresného súdu nestotožnil.

(...) právne závery krajského súdu uvedené v odôvodnení rozhodnutia považuje sťažovateľ za závery zjavne neodôvodnené a arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

Ako uviedol ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 67/06, o svojvôli pri výklade

a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutie krajského súdu, ktorým zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (...) takéto nedostatky vykazuje. (...)

V súvislosti s tvrdením krajského súdu, podľa ktorého navrhovateľ nepreukázal, že sa zvyšuje škoda a v akej výške tým, že sú články sústavne prístupné na internete, prípadne iná ujma, sa žiada uviesť, že uvedené názory krajského súdu pravdepodobne vychádzajú z mylného pohľadu na podstatu nemajetkovej ujmy, ktorú nemožno stotožňovať s právnym pojmom škody, a ktorú nemožno presne vyčíslieť. (...) Sťažovateľ si v konaní neuplatňuje náhradu škody, a preto odôvodnenie súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia skutočnosťou, že sťažovateľ nepreukázal, že sa zvyšuje škoda a v akej výške, je potrebné považovať so zreteľom na skutkový a právny stav veci za zjavne arbitrárne. (...)

Relevantnosť tvrdenia krajského súdu, podľa ktorého odporca v prvom rade preukázal, že posledný príspevok bol pridaný do diskusie 6. októbra 2003 o 8.47 hod. vo vzťahu k jeho rozhodnutiu zamietnuť návrh na nariadenie predbežného opatrenia, nie je vôbec zrejmá. Príspevky do diskusie k jednotlivým článkom nie sú ukazovateľom čítanosti predmetných článkov a ich objektívnej spôsobilosti vyvolať ujmu na osobnostných právach sťažovateľa a posledný príspevok do diskusie nič nehovorí ani o tom, že články sú naďalej prístupné verejnosti. Na túto skutočnosť upozornil právny zástupca navrhovateľa krajský súd už vo vyjadrení k odvolaniu odporcu (...).

(...) Krajský súd ďalej odôvodňuje svoje rozhodnutie skutočnosťou, že podľa vyjadrenia odporcu (...) sú všetky články šírené bezplatne po dobu troch mesiacov od ich zverejnenia, a preto nie je možné hovoriť o voľnom šírení predmetných článkov, pričom navrhovateľ nepreukázal opak.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ako aj z vyjadrení sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ sa nedomáha súdnej ochrany len pred „voľným“ šírením, ale pred akýmkoľvek šírením nepravdivých a difamujúcich údajov o svojej osobe prostredníctvom internetu do doby, kým súd nerozhodne vo veci samej.

Skutočnosť, že predmetné články sú momentálne prístupné len odplatne vôbec nemá vplyv na ich verejnú prístupnosť.

(...) sťažovateľ v konaní dostatočným spôsobom osvedčil naliehavosť a potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov, a preto bol krajský súd povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa (...) potvrdiť ako vecne správne. (...)

Vzhľadom na (...) uvedený skutkový a právny stav je sťažovateľ toho názoru, že Krajský súd v Bratislave svojím protiprávnym rozhodnutím v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia porušil jeho základné právo na súdnu a inú právu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (...)»

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006 v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 Ct/13/2003 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 150.000 Sk (...), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia zvýšenú o daň z pridanej hodnoty v zákonom ustanovenej výške na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. B., B., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal, aby ústavný súd zároveň rozhodol aj o dočasnom opatrení, „ktorým by až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej odložil vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006 a spoločnosti P., a. s., so sídlom B. uložil, aby sa dočasne zdržala oprávnenia jej priznaného predmetným rozhodnutím krajského súdu a rešpektovala predbežné opatrenie

nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 Ct 13/2003-194 z 31. mája 2005“, a ktoré odôvodnil bezprostrednou hrozbou, že nepravdivé a skresľujúce údaje, ktoré sa ho bytostne dotýkajú, budú až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej prostredníctvom internetu verejne prístupné. Ďalej uviedol, že: „Ujma, ktorá vzniká sťažovateľovi je neporovnateľne vyššia, ako ujma, ktorá by mohla vzniknúť odporcovi v prvom rade, ak by difamujúce výroky o sťažovateľovi dočasne zo svojich internetových stránok vymazal a ďalej nezverejňoval.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola

spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...). Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, I. ÚS 261/05).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú

právnú ochranu sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006, ktorým na základe podaného odvolania spoločnosti P., a. s., B. (ďalej len „odporca“), zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Ct 13/2003-194 z 31. mája 2005 o vydaní predbežného opatrenia tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

1. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ v rámci petitu sťažnosti žiadal nálezom vysloviť, že: *„Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006 v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I (...) porušil základné právo sťažovateľa na (...) prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 (...) dohovoru (...)“*. Ústavný súd súc viazaný návrhom na začatie konania v zmysle ustanovení § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde preskúmal namietané porušenie označeného práva v rozsahu, v akom ho sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzil.

Je potrebné uviesť, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená, pretože k porušeniu práva na spravodlivé prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže dôjsť samotným uznesením všeobecného súdu, ale iba jeho postupom, čo však sťažovateľ v sťažnosti pred ústavným súdom nenapádal.

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že tento je ústavným princípom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany a základom do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnú ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01, I. ÚS 261/05).

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Krajský súd v uznesení č. k. 3 Co 453/2005-269 z 31. januára 2006 zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že:

„Skutočnosti, na základe ktorých sa navrhovateľ domáhal vydania predbežného opatrenia, bol povinný osvedčiť navrhovateľ.“

Pre rozhodnutie aj o predbežnom opatrení je rozhodujúci stav v dobe jeho nariadenia. Je potrebné preukázať, že tu hrozí nebezpečenstvo, že úprava pomerov účastníkov je naliehavá, alebo, že je potrebné zamedziť vzniku škody alebo inej ujmy, prípadne jej zväčšovanie. Potrebu naliehavej dočasnej úpravy nie je možné len vyvodzovať z obavy navrhovateľa. K nariadeniu predbežného opatrenia môže súd pristúpiť, keď má preukázané, alebo osvedčené všetky rozhodné skutočnosti.

Navrhovateľ nepreukázal tieto skutočnosti. Nepreukázal naliehavosť dočasnej úpravy po podaní návrhu, ale ani v priebehu ďalšieho konania, že pokračuje neoprávnený

zásah tým, že široká verejnosť má prístup k predmetným článkom, že sa zvyšuje škoda a v akej výške spôsobená navrhovateľovi tým, že sú články prístupné sústavne na internete, prípadne iná ujma.

Odporca 1) preukázal, že posledný príspevok bol pridaný do diskusie 6. 10. 2003 o 8.47 hod.. Všetky články podľa vyjadrenia odporcu 1) sú bezplatne šírené po dobu troch mesiacov od ich zverejnenia, preto nie je možné hovoriť o voľnom šírení predmetných článkov. Navrhovateľ opak nepreukázal.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu o odôvodnenosti odvolania odporcu proti uzneseniu okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia v danej veci (čoho následkom bola zmena rozhodnutia prvostupňového súdu) je zdôvodnený dostatočným spôsobom.

Krajský súd zaujal stanovisko k otázkam podstatného charakteru, a preto ho aj ústavný súd považuje za dostačujúci a aj ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba odvolanie odporcu považovať za dôvodné a nariadenie predbežného opatrenia zamietnuť (*navrhovateľ nepreukázal naliehavosť dočasnej úpravy po podaní návrhu, ale ani v priebehu ďalšieho konania, že pokračuje neoprávnený zásah tým, že široká verejnosť má prístup k predmetným článkom, že sa zvyšuje škoda a v akej výške spôsobená navrhovateľovi tým, že sú články prístupné na internete, prípadne iná ujma*), krajský súd relevantne posúdil ustanovenia procesného predpisu upravujúce nariadenie predbežného opatrenia a na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia preto ústavný súd nie je oprávnený.

V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným, aj keď rozsiahla právna argumentácia sťažovateľa je vo viacerých aspektoch náležitá.

V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade ich nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Pretože ústavný súd predmetnú ústavnú sťažnosť odmietol, už neprichádzalo do úvahy, aby podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodoval o návrhu sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia, pretože takéto rozhodnutie môže prichádzať do úvahy len po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 29/03, I. ÚS 233/03, I. ÚS 289/06).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007